

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵՂԿԱՆ

ՅԱՅԳԱՅԻՆ

Որքան միմակ եմ հիմա . . .
 Սա գիշերուան խաւարին հետ,
 Ու երջանի՜կ, երջանի՜կ:
 Յիշատակ մ'իսկ չ'արթննաւ
 Դամբանական իմ օրերէս մեռելոց՝
 Բուրվառ մը խունկ հեկեկալու
 Մեռելներուս հողակոյսին անծանօթ,
 Որո՞նք մահէն ալ ազատուած, բայց ճիւղ,
 Որքան ճիւղ, մեռնելու իսկ անկարող:

* * *

Ես երջանիկ եմ հիմա .
 Անոնց կեանքէն աւելի մա՛հն ալ ունիմ,
 Առանձնութեանս իմ ընկեր,
 Որուն շուրթէն հոսող կայլակ մը միայն
 Որքան աղուոր կը զարգարէ,
 Զարմանալի՜, դեռ չապրուած,
 Յոգնած կեանքիս քափառումները սրտում:

Տարիներէն հեռո՛ւ ալ կեանքը կ'անցնի,
 Ու դարերը որքան անգոր են հիմա
 Զափել կեանքին տեղափոխման անծամանակ:
 Բոպէական խոհանքներէ մեռս ինչպէս
 Դարե՛ր, դարեր կուգան ինծի հետ ապրիլ.
 Կեանքն ու մահն են, երկու ընկեր,
 Երկուքն անհաւատ իրարու՝
 Բայց իբր եղբայր կը փախն,
 Ու հաւատիլ կ'ուզեն միշտ.
 Քոյր ու եղբայր են կարծես
 Միշտ իրարմով երջանիկ:

Նիկոսիա

Պ. ՀԱՅԿԱԶՆ

